

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, čj. MD-25956/2021-160/17, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2023, čj. 13 A 45/2022-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se zde zabývá dosud tímto soudem neřešenou otázkou, zda je správní orgán povinen přerušit řízení dle § 85 odst. 1 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, vždy, když byla v téže věci podána kasační stížnost, a to bez výjimek.

I. Vymezení věci

[2] Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím z 25. 10. 2021, čj. MHMP 1703718/2021/StM, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu) a uložil mu za to pokutu a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím z 29. 4. 2022, čj. MD-25956/2021-160/7, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí

však Městský soud v Praze zrušil rozsudkem z 23. 8. 2022, čj. 16 A 21/2022-17. Věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti způsobené nevypořádáním odvolacích námitek (kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku NSS odmítl usnesením ze 7. 8. 2023, čj. 4 As 232/2022-29). Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce opět zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného žalobce opět napadl žalobou u městského soudu, který i toto rozhodnutí shora uvedeným rozsudkem zrušil. Žalobce namítal, že žalovaný byl povinen dle § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přerušit řízení poté, co žalobce proti předchozímu rozsudku podal kasační stížnost. Tuto námitku shledal městský soud důvodnou. Ze znění uvedeného ustanovení je totiž zřejmé, že správní orgán je povinen přerušit řízení v případě, že je podána kasační stížnost, a to bez ohledu na důvod jejího podání. To potvrzuje i komentářová literatura. Rozsudek, kterým městský soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného, nabyl právní moci 24. 8. 2022. Lhůta pro podání kasační stížnosti běžela do 7. 9. 2022 a žalobce ji podal 29. 8. 2022. Žalovaný však již 7. 9. 2022 vyhotovil a 8. 9. 2022 vydal žalobou napadené rozhodnutí, a to i přesto, že nemohl s jistotou vědět, zda v řízení nebyla podána kasační stížnost. Městský soud dodal, že ze správního spisu ani není možné ověřit, kdy žalovanému Nejvyšší správní soud doručil informaci o řízení o kasační stížnosti. Žalovaný neměl na výběr, zda řízení přeruší. Nepříslušelo mu předjímat, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto. Přestože z důvodové zprávy vyplývá, že § 85 má předcházet obtížným procesním situacím (odlišným od nyní posuzovaného případu), z gramatického výkladu je zřejmé, že se aplikuje ve všech případech podání kasační stížnosti.

[4] Městský soud uzavřel, že žalovaný svým postupem žalobci upřel právo dle § 36 odst. 1 správního řádu. Zrušujícím rozsudkem byla věc vrácena zpět do správního řízení, a žalobce tak byl opět oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Postup žalovaného byl v rozporu se zásadami legality a legitimního očekávání. Správní orgán musí postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Žalobce současně mohl oprávněně předpokládat, že žalovaný bude postupovat v souladu s § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, řízení přeruší a žalobci tak bude umožněno v řízení činit další vyjádření a důkazní návrhy. Žalobce tedy mohl oprávněně očekávat, že po dobu řízení o kasační stížnosti bude moci shromáždit další důkazní materiál. Procesní pochybení žalovaného tak mohlo mít dopad do hmotných práv žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Proti naposledy zmíněnému rozsudku městského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost. Namítá, že dle důvodové zprávy míří § 85 zákona o odpovědnosti za přestupky na situace, v nichž po případném zrušení rozhodnutí žalovaného krajským soudem podává právě žalovaný kasační stížnost, přičemž sám je zavázán právním názorem, s nímž nesouhlasí. Institut přerušení řízení po podání kasační stížnosti vznikl z důvodu, aby správní orgán, který nesouhlasí s rozsudkem, nemusel hned rozhodovat. Pokud by „obživlo“ původní rozhodnutí, mohly by vedle sebe stát dvě odvolací rozhodnutí s naprosto rozdílnými právními závěry. V projednávané věci však stěžovatel s původním rozsudkem městského soudu souhlasil a ve vyjádření k žalobě sám navrhl zrušení svého rozhodnutí. Přestože však bylo žalobě vyhověno, podal kasační stížnost žalobce. Učinil tak výhradně z důvodu nepřiznání náhrady nákladů řízení, což je však nepřípustné dle § 104

pokračování

odst. 2 s. ř. s. Nepřípustnost kasační stížnosti v takovém případě již potvrdila i judikatura. Stěžovatel uzavřel, že přerušení řízení dle § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je obligatorní jen v případech, kdy je podána přípustná kasační stížnost splňující podmínky dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Totožný názor zastává i odborná literatura.

[6] I za předpokladu, že by byl postup stěžovatele posouzen jako procesně vadný, neměla by podle něj mít tato skutečnost vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Žalobci uvedeným postupem nevznikla žádná újma. Naopak stěžovatel v dané věci vydal rozhodnutí, ve kterém posoudil všechny odvolací námitky žalobce. S ohledem na zásadu legitimního očekávání nemohl předpokládat, že by ve věci úspěšný žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Tu žalobce podal zcela účelově. Jeho zástupci (advokátovi) muselo být zřejmé, že bude odmítnuta. Žalobce chtěl patrně dospět pouze k prodlužování správního řízení. Pochybení stěžovatele tak nemohlo mít pro žalobce hmotněprávní dopad. V této souvislosti stěžovatel současně připomněl, že dle § 6 odst. 1 správního řádu má vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Postupoval tedy v souladu s tímto ustanovením, neboť nepředpokládal, že žalobce podá nepřipustnou kasační stížnost.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí. Ztotožnil se s výkladem městského soudu. Správní orgán je povinen dle § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky řízení přerušit bez ohledu na důvod podání kasační stížnosti. I v souladu s existující komentářovou literaturou neměl stěžovatel na výběr, zda řízení přerušit. Dále zdůraznil, že byl oprávněn očekávat, že po skončení řízení o kasační stížnosti bude správní řízení pokračovat a že následně ještě bude mít možnost činit ve věci další vyjádření a důkazní návrhy, které činit chtěl a ze zákona k tomu byl oprávněn. Není ani v kompetenci stěžovatele, aby (namísto Nejvyššího správního soudu) posuzoval, zda je kasační stížnost přípustná či nikoliv.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Jelikož v dané věci rozhodovala u městského soudu samosoudkyně, zkoumal Nejvyšší správní soud předně přijatelnost podané kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se podle existující judikatury jedná mimo jiné tehdy, dotýká-li se otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] Podstata sporu v nyní projednávané věci se týká výkladu § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož *správní orgán usnesením přeruší řízení také tehdy, byla-li v téže věci podána kasační stížnost podle soudního řádu správního*. Zatímco městský soud dal za pravdu žalobci v tom, že správní orgán je povinen podle tohoto ustanovení postupovat vždy a bez výjimek, stěžovatel má za to, že řízení se podle citovaného ustanovení přerušit jen tehdy, pokud je podaná kasační stížnost přípustná (resp. podá-li ji žalovaný správní orgán). Vzhledem k tomu, že posouzením této výkladové otázky se doposud judikatura Nejvyššího správního soudu nezabývala, je namístě s ohledem

na naplnění výše předestřených typových důvodů přijatelnosti nyní podanou kasační stížnost přijmout k věcnému posouzení.

[10] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jak již bylo shora nastíněno, spor se v projednávané věci týká výkladu výše citovaného § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Stěžovatel svou právní argumentaci v úvodu kasační stížnosti (i s odkazem na důvodovou zprávu) staví jednak na tom, že dané ustanovení míří na situace, kdy kasační stížnost podává žalovaný správní orgán, který nesouhlasí s rozhodnutím krajského (městského) soudu. Vedle tohoto v kasační stížnosti argumentuje i (především) takovým výkladem daného ustanovení, podle něhož je třeba přerušit řízení pouze v případě podání přípustné kasační stížnosti.

[13] Předně je třeba připustit, že obě stěžovatelem nastíněné možnosti výkladu (tedy aplikace daného ustanovení jen na kasační stížnost podanou žalovaným správním orgánem, resp. přerušení řízení jen v případě přípustné kasační stížnosti) se vzájemně nevylučují. Jak ostatně stěžovatel správně poukázal, judikatura již opakovaně potvrdila nepřipustnost kasační stížnosti žalobce proti vyhovujícímu rozsudku krajského soudu, šlo-li o účelový postup spočívající jen v nesouhlasu s rozhodnutím o náhradě nákladů řízení (srov. § 104 odst. 2 s. ř. s.). Učinit z obou uvedených situací jednotné výkladové východisko, a tedy zcela ztotožnit nepřipustnou kasační stížnost a kasační stížnost žalobce proti vyhovujícímu rozsudku, však nelze (viz též bod [17] níže).

[14] Městský soud v napadeném rozsudku vyšel z jazykového výkladu § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. V tomto směru je třeba připustit, že i podle judikatury Ústavního soudu tento výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě; je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (např. náleze ze 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Podle Nejvyššího správního soudu je nicméně třeba při výkladu odlišit respektování smyslu a účelu určité právní normy od jeho zúžení, které nemá v samotném textu zákona ani důvodové zprávě dostatečnou oporu. Ostatně i Ústavní soud již výslovně dovedl, že obecné soudy, pokud by záměrně neaplikovaly výslovné znění kogentní normy zákona stanovící určitý postup, se dopouštějí svévole, neboť jim nepřisluší právo „ignorovat“ text zákona (viz například náleze z 6. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 378/16, a v něm další odkazovanou judikaturu). V nynější věci nelze navíc odhlédnout ani od toho, že pokud by zákonodárce skutečně zamýšlel omezit použití § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pouze na situace, které stěžovatel zmiňuje, dalo by se tak legislativně-technicky velmi snadno učinit. Zákonodárce však k žádnému takovému omezení v textu zákona nepřistoupil.

[15] Jde-li o výklad § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, zde se stěžovatel (ve vztahu k jeho oběma výše popsaným výkladovým východiskům) především opírá o důvodovou zprávu k citovanému ustanovení. Ta výslovně uvádí, že „*Jako obligatorní důvod pro přerušení řízení se upravuje podání kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu.*“

pokračování

Řeší se tím obtížná procesní situace, kdy pokud krajský soud zrušil žalované rozhodnutí, je správní orgán povinen ve věci znovu rozhodovat bez ohledu na to, zda byla proti rozhodnutí krajského soudu podána kasační stížnost či nikoliv. Pokud je posléze na základě kasační stížnosti zrušen rozsudek krajského soudu, může se správní orgán dostat do situace, kdy by musel znovu rozhodovat o věci, o které již rozhodl na základě zrušeného rozsudku krajského soudu. (...) Tomu zabrání navrhované přerušování řízení, ve kterém správní orgán vyčká rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti“. Z textu důvodové zprávy je tedy patrné, jakým situacím má dané ustanovení za cíl zabránit. Nelze však z něj dovozovat (jak činí stěžovatel), že úmyslem zákonodárce bylo, aby se přerušila pouze řízení, u nichž byla podána přípustná kasační stížnost, či jen taková, v nichž kasační stížnost podal žalovaný. Text uvozovací věty citované části důvodové zprávy naopak svědčí spíše tomu, že dané ustanovení směřuje bez omezení na jakékoliv podání kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu.

[16] Výklad, jehož se dovolává stěžovatel, tak nemá oporu ani v citované důvodové zprávě. K tomu lze ostatně dodat, že výklad, který v dané věci městský soud zaujal, smysl daného ustanovení plynoucí z důvodové zprávy (jak jej zdůrazňuje stěžovatel) ani nijak nepopírá. Jeho důsledkem je pouze to, že s ohledem na konstrukci zvolenou zákonodárcem toto ustanovení míří i na další v úvahu přicházející situace, které nebyly primárním důvodem zavedení takové právní úpravy.

[17] Výklad zastávaný stěžovatelem navíc nereaguje jednak na situace, v nichž soud vyhověl žalobci jen zčásti (předmětem soudního přezkumu může být více správních rozhodnutí případně bude žaloba důvodná jen ve vztahu k některým výrokům napadeného správního rozhodnutí). Vedle toho pak judikatura Nejvyššího správního soudu při posuzování tzv. subjektivní přípustnosti kasační stížnosti vychází nejen z toho, zda bylo tomu, kdo podává kasační stížnost, napadeným rozsudkem plně vyhověno, ale předpokládá též hodnocení toho, zda výrokem napadeného rozhodnutí byla takovému účastníkovi tímto rozhodnutím způsobena určitá újma na jeho právech (usnesení NSS z 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33). V takovém případě je pak třeba před konstatováním nepřípustnosti kasační stížnosti poměřovat nejpriznivější výsledek, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledek, který svým rozhodnutím skutečně založil. Jinak řečeno, vyhovění žalobě ze strany krajského (městského) soudu nemusí vždy bez dalšího vést automaticky k závěru o nepřípustnosti kasační stížnosti žalobce (typicky může jít o situaci, kdy správní soud v přestupkové věci zruší rozhodnutí v části výroku o správní trestu a v části výroku o vině žalobu zamítne). Posouzení otázky přípustnosti kasační stížnosti navíc začasť může být dosti nejednoznačné a sporné, a proto s ohledem na jeho sjednocovací roli přísluší pouze Nejvyššímu správnímu soudu (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Ani z těchto důvodů proto nelze argumentaci stěžovatele přisvědčit.

[18] Jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku i z textu nyní projednávané kasační stížnosti, městský soud i stěžovatel se v rámci jimi upřednostňovaného výkladu též odvolávají na závěry odborné literatury. Přestože názory plynoucí z odborné (komentářové) literatury jsou pro účely soudního výkladu nezávazné, začasť mohou sloužit jako vhodná výkladová pomůcka. Stěžovatel zde bez dalšího odkazuje na str. 756 jednoho z komentářů k zákonu o odpovědnosti za přestupky (Jemelka, L, Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017). Tento komentář však k dané otázce vedle reprodukce shora citované

důvodové zprávy pouze s odkazem na § 103 odst. 1 s. ř. s. připomíná, z jakých důvodů lze kasační stížnost podat. Žádné konkrétní argumenty podporující výklad stěžovatele tento komentář nepředkládá. Městský soud naopak k podpoře svých závěrů cituje novější vydání komentáře stejných autorů (2. vydání z roku 2020), které ale obsahuje k danému ustanovení v podstatě stejný text jako vydání předchozí. Pro úplnost lze dodat, že městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal ještě na další z komentářů (*Bohadlo, D. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2022*). Výslovnou odpověď na nyní řešený výkladový spor však ani tento komentář nedává, nicméně i on popisuje povinnost přerušit řízení v obecné rovině a bez jakýchkoliv omezení (zmiňuje sice situaci podání kasační stížnosti žalobcem, ale pouze tehdy, kdy je žaloba zamítnuta, a tedy žádné další správní řízení neběží). Ani v odborné literatuře tedy nelze nalézt oporu pro výklad, jehož se v dané věci stěžovatel dovolává.

[19] S ohledem na výše uvedené se tedy Nejvyšší správní soud nemohl s argumentací stěžovatele ztotožnit. Městský soud tak v dané věci postupoval správně, pokud dospěl k závěru, že § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo třeba použít i v případě kasační stížnosti podané žalobcem proti vyhovujícímu rozsudku. Pokud tak stěžovatel neučinil a řízení nepřerušil, dopustil se procesního pochybení a zatížil své řízenou vadou. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani stěžovatelem zdůrazňovaná povinnost vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Byť se jedná o jednu z klíčových zásad činnosti správních orgánů, její aplikace nemůže odůvodnit postup v rozporu se zákonem. Ostatně sám zákon o odpovědnosti za přestupky řeší vztah mezi probíhajícím správním řízením a přezkumným soudním řízením, a to v § 32 odst. 1 písm. c), který výslovně předpokládá, že *do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní*. Smyslem tohoto ustanovení je mimo jiné právě zabránit podávání účelových kasačních stížností, jejichž cílem by bylo kupříkladu právě dosáhnout uplynutí promlčecí doby (což stěžovatel naznačuje i v nynější věci, viz níže). Pro úplnost lze dodat, že pokud je podána nepřípustná kasační stížnost, pak pokud je nepřípustnost zjevná, Nejvyšší správní soud o ní z logiky věci obvykle rozhoduje výrazně rychleji než v případě věcného projednání.

[20] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v návaznosti na shora aprobovaný závěr o nezákonném postupu stěžovatele současně uzavřel, že tento postup měl pro žalobce hmotněprávní dopad. Odkázal v tomto ohledu především na § 36 odst. 1 správního řádu, podle něhož *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí*. Městský soud zdůraznil, že žalobce mohl očekávat, že bude moci po dobu běžícího řízení o kasační stížnosti shromáždit další důkazní materiál a činit další vyjádření. Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje i tento závěr městského soudu. V tomto ohledu však spíše jen v obecné rovině poukazuje na to, že žalobci popsáním postupem nevznikla v dané věci žádná újma (stěžovatel po předchozím zrušujícím rozsudku posoudil všechny odvolací námítky žalobce) a podání kasační stížnosti bylo v dané věci jen účelové (žalobce chtěl patrně pouze dospět k prodloužení správního řízení).

[21] Ani těmito námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud nemůže – v obdobné míře obecnosti – přisvědčit. Argumentace stěžovatele totiž nejenže je postavena na spekulaci ohledně dalšího postupu žalobce ve správním řízení, především ale dostatečně nereflektuje význam procesních práv účastníků správního řízení, který městský soud v dané věci taktéž

pokračování

zdůraznil. Stěžovatel totiž svým postupem, v rámci něhož v rozporu s § 85 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky řízení nepřerušil, fakticky popřel mimo jiné zásadu jednotnosti správního řízení, v souladu s níž řízení tvoří jeden celek a v důsledku toho pak mohou účastníci řízení – nebylo-li koncentrováno – v zásadě kdykoliv (po celou dobu řízení) navrhopvat důkazy, uplatňovat námítky, podávat vyjádření či předkládat tvrzení. Nepřistoupit ke zrušení rozhodnutí správního orgánu přes existující vadu řízení lze jen tehdy, pokud je možno mít za to, že vada zcela jistě nemohla ovlivnit obsah žalobou napadeného rozhodnutí (rozsudek NSS z 8. 3. 2007, čj. 8 Afs 102/2005-65). Takový závěr však ze své povahy shora popsána povaha vady a okolnosti nynější věci neumožňují. Pro úplnost lze dodat, že městský soud pak podle § 75 odst. 1 s. ř. s. byl povinen při projednávání žaloby vycházet ze skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nebylo tedy možné zohlednit, že Nejvyšší správní soud skutečně kasační stížnost žalobce proti předchozímu rozsudku městského soudu usnesením ze 7. 8. 2023, čj. 4 As 232/2022-29, jako nepřipustnou odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně jeho zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměnu (zvýšenou o 21 % DPH v částce 714 Kč) v celkové výši 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu